

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/190/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218205224
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7218205224.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom v B., C. D. XXX/XX, zastúpeného E. F. G., advokát, Advokátska kancelária E. F. G., E. F. G. a spol., so sídlom v Košiciach, Floriánska 16, proti žalovanej: E. B. G., nar. XX.XX.XXXX, advokátka so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, za účasti intervenienta na strane žalovanej Wüstenrot poisťovňa a.s., so sídlom v Bratislave, Karadžičova 17, IČO: 31 383 408, zastúpeného: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 10. októbra 2024 č.k. K2-10C/45/2018-737

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania.

Žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej voči žalobcovi priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Košice (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi 3.500 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodol tak o nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa § 26 ods. 1 zák. č. 586/2003 Z.z. o advokácii, ktorá žalobcovi mala vzniknúť porušením povinnosti žalovanej advokátky pri poskytovaní právnych služieb spočívajúcich v podaní žaloby na náhradu škody proti Slovenskej republike podľa zákona č. 58/1969 Zb. v zákonom stanovenej lehote, a to potom, ako rozsudkom z 10. februára 2022 súd konanie o zaplatenie 2.085.020,87 eur zastavil, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 14.979,08 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanej a intervenientovi nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal a na odvolanie žalovanej a intervenienta proti vyhovujúcemu výroku rozsudku Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 23. apríla 2023 sp. zn. 5Co/89/2022 rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku v časti priznanej sumy 4.979,08 eur potvrdil a rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku v časti priznanej nemajetkovej ujmy 10.000 eur a vo výroku o trovách konania zrušil, pričom konštatoval, že prvoinstančný súd pri rozhodovaní o nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu správne uzavrel, že žalobcovi v predmetnej trestnej veci vedenej proti nemu ako obvinenému (neskôr ako obžalovanému) vznikla nemajetková ujma, ktorú nemožno odškodniť inak než v peniazoch, pretože trestné stíhanie skončilo oslobodzujúcim rozsudkom, správne uviedol, že výška priznanej nemajetkovej ujmy je otázkou právnou, ktorá závisí výlučne od úvahy súdu, pochybil však v tom, že sa dôsledne nezaoberal otázkou príčinnej súvislosti medzi konaním štátu a vzniknutou nemajetkovou ujmovou žalobcu, keďže v podstate sa súd zaoberal už iba výškou, resp. primeranosťou

nemajetkovej ujmy, hoci námietky žalovanej a intervenienta smerovali k spochybeniu výšky uplatneného nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, a to so zreteľom na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/243/2019 a sp. zn. 9Cdo/155/2020 a Ústavného súdu SR v náleze sp. zn. III.ÚS 288/2017. Odvolací súd dodal, že kritériom podstatným pre priznanie nemajetkovej ujmy a pre stanovovanie výšky nemajetkovej ujmy nie sú následky vyvolané medializáciou celého prípadu, keďže za obsah príspevkov zverejnených v tlači a v médiách (televízia) nenesie zodpovednosť štát a v spore nebolo preukázané (a ani tvrdené), že by štát medializáciu prípadu inicioval.

3. Po vrátení veci súd opätovne posudzoval nárok žalobcu v jeho zostávajúcej časti, t.j. na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcu v sume 10.000 eur v dôsledku výkonu väzby v súvislosti s trestným konaním, spod obžaloby ktorého bol oslobodený, pričom sa zaoberal otázkou príčinnej súvislosti medzi konaním štátu a vzniknutou nemajetkovou ujmom žalobcu, a následne výškou, resp. primeranosťou nemajetkovej ujmy, a to (aj) so zreteľom na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení s. zn. 9Cdo/155/2020.

4. Pri rozhodovaní súd vychádzal zo zistenia z výsluchu žalobcu, vrátane jeho výpovede na pojednávaní dňa 12.9.2024, z výsluchu svedka H. I. G., z lekárskej správy žalobcu z kardiologickej ambulancie F. F. J. z 18.4.2012 (č. I. 205 pripojeného spisu Okresného súdu Košice I sp. zn. 34C/120/2012) a z novinových článkov (č. I. 206 až 223) publikovaných počnúc od 17.3.2003.

5. Zistený skutkový stav posúdil podľa § 18 ods. 1 a 2, § 26 ods. 1 veta prvá (pred bodkočiarkou), § 26 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, § 1, § 5 ods. 1, § 20 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.), podľa článku 5 ods. 1 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor), § 5 ods. 1 zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi na výpočet odškodnenia, § 12 ods. 3 zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Odkázal na právoplatne vyriešenú otázku zodpovednosti žalovanej za škodu žalobcovi postupom žalovanej v súvislosti so žalobou o náhradu škody proti štátu podľa zákona č. 58/1969 Zb. v rozsudku súdu z 10. februára 2022 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu z 20. apríla 2023, a na právny názor obsiahnutý v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2007 sp. zn. 4Cdo/177/2005 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (Rc 13/2009), podľa ktorého nárok na náhradu nemajetkovej ujmy treba posudzovať aj v súvislosti s čl. 5 ods. 1 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), i keď nárok na odsúdenie väzby vznikol podľa § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Náhradu škody v podobe nemajetkovej ujmy je v prípade žalobcu potrebné kompenzovať aj so zreteľom na článok 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého má každý právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup, tiež závery judikatúry ustálenej v názore, že pri dôslednom rešpektovaní prezumpcie neviny predstavuje každé trestné stíhanie významný zásah do súkromného a osobného života stíhaného (žalobcu), negatívne sa dotýka aj jeho cti a dobrej povesti, a je spôsobilé porušiť právo jednotlivca (žalobcu) na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje článok 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a článok 10 Listiny základných práv a slobôd. Nemajetkovú ujmu a jej výšku je nutné posudzovať s poukazom na článok 5 Dohovoru a mať byť vecou voľnej úvahy súdu.

6. Konštatoval, že žalobca ako osoba, na ktorej bola vykonaná väzba a zároveň bola následne v trestnom konaní (ktorého sa väzba týkala) oslobodená spod obžaloby, má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, pokiaľ táto vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím o väzbe a uzavrel, že žalobcovi v predmetnej trestnej veci vedenej proti nemu ako obvinenému (neskôr ako obžalovanému) vznikla nemajetková ujma, ktorú nemožno odškodniť inak než v peniazoch, pretože trestné stíhanie skončilo oslobodzujúcim rozsudkom.

7. Otázku príčinnej súvislosti medzi konaním štátu a vzniknutou nemajetkovou ujmom žalobcu, súd posudzoval vychádzajúc: (a) z premisy, že žalobca pre svoj úspech v spore je povinný ozrejmiť a vysvetliť následok v podobe ujmy v ním označených sférach jeho osobnosti a života a javových súvislostí jeho príčiny tak, aby naplnil svoju povinnosť tvrdiť príčinnú súvislosť medzi nezákonnou väzbou a vznikom

nemajetkovej ujmy, (b) zo záveru Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí z 9. júna 2022 sp. zn. 9Cdo/10/2022, podľa ktorého väzba predstavuje pozbavenie osobnej slobody, čo je jedným z najzávažnejších zásahov do základných ľudských práv a slobôd fyzickej osoby; trestné stíhanie a v rámci neho výkon väzby predstavujú vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvolávajú ďalšie dopady na jeho osobný život a životný osud; podstatnou okolnosťou je nedobrovoľné obmedzenie osobnej slobody žalobcu na dlhé obdobie, nepreukázanie spáchania trestného činu, v súvislosti s ktorým bola väzba nariadená a zložité psychické momenty, ktoré so sebou výkon väzby prináša.

8. Zo zistenia, že žalobca bol vo väzbe 179 dní, počas ktorých bol pozbavený osobnej slobody súd vyvodil, že uvedené zahŕňa nielen faktické obmedzenia slobody jeho pohybu, rozhodovania o svojom živote, ale tiež izoláciu od okolitého sveta, doterajšieho súkromného i spoločenského života, čo samo o sebe, vzhľadom na jeho závažnosť, bez potreby bližšieho dokazovania, či hodnotenia kvality života pred väzbou, s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu, predstavuje taký zásah, ktorý je nepochybne nevyhnutné odškodniť nemajetkou ujmu.

9. Následne súd posudzoval otázku primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy, a to s ohľadom na závery najvyššieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/177/2005, 4Cdo/171/2005, 7Cdo/243/2019, 3Cdo/19/2018, 7Cdo/100/2017, 7Cdo/204/2018, 6Cdo/38/2019 a v kontexte zohľadnenia ďalších právnych predpisov upravujúcich obdobnú problematiku ako napríklad § 5 ods. 1 druhá tretia z'kona č. 215/2006 Z.z., resp. § 12 ods. 3 zákona č. 274/2017 Z. z., rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva z 17.7.2012, ktorý v prípade Winkler proti Slovenskej republike (st'az'nosť č. 25416/07) rozhodol o tom, z' Slovenská republika porušila článok 5 Dohovoru a st'az'ovateľovi, ktorý bol neza'konne vo väzbe od 26. mája 2005 do 15. novembra 2005 priznal z titulu nemajetkovej ujmy sumu 8.000 eur (45,97 eur za 1 deň), rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 3.11.2011 k sťažnosti č. 33937/06, ktorý pre porušenie článku 5 ods. 1 Dohovoru v prípade Bruncko proti Slovenskej republike sťažovateľovi priznal nemajetkovú ujmu 15.000 eur a názoru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napríklad Público - Comunicacáo Social, S. A. v Portugalsko), náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. K. L. v. Spojené kráľovstvo) a pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napríklad Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. spojené kráľovstvo). V bode 59 odôvodnenia rozsudku súd zohľadnil rozhodovaciu prax súdov v obdobných veciach (Rozhodnutím Krajského súdu v Prešove zo 6. decembra 2011 sp. zn. 11Co/30/2011 bola za 325 dní väzby priznaná náhrada vo výške 30 eur/deň, čo zodpovedá sume 9.750 eur. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 19. júna 2018 sp. zn. 5Co/107/2020 bola žalobcovi priznaná náhradu nemajetkovej ujmy za čas väzby 609 dní väzby vo výške 5.000 eur, t. j. 8,21 eur/deň. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave z 21. decembra 2022 sp. zn. 7Co/156/2020 náhrada nemajetkovej ujmy za deň väzby predstavovala 20 eur za 410 dní t. j. 8.200 eur. Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 28. júna 2016 sp. zn. 6Co/768/2014 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 6.000 eur za 336 dní, t. j. 17,85 eur/deň. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach z 14. septembra 2021 sp. zn. 6Co/246/2019 náhrada nemajetkovej ujmy predstavovala 9.000 eur za 365 dní väzby, t. j. 24,65 eur. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 27. februára 2023 sp. zn. 10Co/72/2020 bola určená náhrada nemajetkovej ujmy za jeden deň väzby 5.100 eur za 170 dní, teda 30 eur/deň. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo 6. apríla 2022 sp. zn. 5Co/75/2021 priznal náhradu nemajetkovej ujmy 5.500 eur za väzbu trvajúcu od 21.7.2004 do 19.1.2006, t. j. 10,04 eur/deň. V rozhodnutí Krajského súdu Bratislava z 26. mája 2022 sp. zn. 3Co/86/2019 súd priznal náhradu za väzbu v sume 4.350 eur za 87 dní (50 eur/deň).

10. Súd zohľadnil dl'žku trvania väzby, dopady trestného st'ihania do osobnostnej sféry žalobcu, jeho prežívanie tohto obdobia (depresie a nespavosť) a majúci z výpovede žalobcu za preukázané, že žalobca počas väzby dospel k úvahám o samovražde, správanie sa jeho bezprostredného okolia k nemu (nadávky a urážky), ako i náročné podmienky výkonu väzby v súvislosti s trestným činom, za ktorý bol st'ihávaný (veľkosť cely, minimum prechádzok, neustály chlad a spoluväzni na cele) naopak za nepreukázaný vplyv väzby na konanie priateľky žalobcu a zásah väzby do jeho rodinného života, súd prvej inštancie dospel k záveru, že primeraná okolnostiam prípadu je nemajetková ujma vo výške 3.500 eur a v tejto časti je nárok žalobcu dôvodný.

11. Výrok o trovách konania súd odôvodnil aplikáciou § 255 ods. 1 a 2 CSP, § 256 ods. 1 CSP, § 257 CSP.

12. Proti výroku II. tohto rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti podal včas odvolanie žalobca z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g) a h) CSP. Navrhol zrušiť rozsudok v jeho napadnutej časti a vec v rozsahu zrušenia vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odvolaní namietol porušenie práva na spravodlivý proces tvrdiac, že rozhodnutie je nespravodlivé a nepreskúmateľné najmä z dôvodu, že súd podľa názoru žalobcu nevysvetlil, ako dospel k výške nemajetkovej ujmy, kedy aj napriek tomu, že vymenúva rozhodnutia v obdobných veciach, vo finálne priznaná výška nemajetkovej ujmy sa javí podhodnotená aj s judikatúrou, na ktorú odkazuje sám súd 1. inštancie, v dôsledku čoho je rozsudok zmätočný. Zdôraznil, že súd najprv priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 10.000 eur a žalobcovi nie je zrejmé, aké úvahy viedli súd k tomu, že nemajetkovú ujmu znížil (v porovnaní z jeho predchádzajúcim rozhodnutím) zo sumy 10.000 eur na sumu 3500 eur, keď v bode 59 odôvodnenia rozsudku na jednej strane poukazuje na to, že zohľadnil rozhodovacia prax súdov v obdobných veciach, kedy uvádza konkrétne rozhodnutia s priznanou výškou nemajetkovej ujmy a trvaním väzby, no z predmetného odôvodnenia nie je zrejmé, ako súd dospel k výške nemajetkovej ujmy 3500 eur. Podčiarkol, že z vykonaného dokazovania je preukázané, že žalobca bol väzobne stíhaný 179 dní, vzhľadom na výšku sumy priznanej súdom 3500 eur a dĺžku väzobného stíhania (179 dní), možno len vlastným prepočtom dospieť k záveru, že súd zjavne považoval za primeranú čiastku za deň väzby v sume 19,55 eur. Súdu vytkol, že preukázané skutočnosti uvedené v bode 66 odôvodnenia sa nijakým spôsobom nepremietli do výšky priznanej nemajetkovej ujmy. Priznané odškodnenie žalobca označil za podhodnotenú. Tvrdil, že náhrada nemajetkovej ujmy za 179 dní väzby v pôvodne priznanej sume 10.000 eur primeraná a spravodlivá a predstavovala by dennú náhradu v sume 55,8659 eur, vzhľadom na čo, nebol dôvod žalobu v prevyšujúcej časti zamietnuť.

13. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že rozsudok Mestského súdu Košice zo dňa 10.10.2024 č.k. K2-10C/45/2018-737 považuje za správny a správne odôvodnený. Z tohto dôvodu navrhla odvolanie žalobcu zamietnuť.

14. Intervenient na strane žalovanej vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu označil napadnutý rozsudok za vecne správny, odvolanie žalobcu za nedôvodné a jeho tvrdenia za účelové. So subjektívnym názorom žalobcu o zmätočnosti rozhodnutia sa intervenient nestotožnil. Podľa názoru intervenienta súd prvej inštancie rešpektoval záväzný právny názor odvolacieho súdu a pokyny v ďalšom konaní po zrušení prvého rozsudku súdu prvej inštancie (§ 391 ods. 2 a 3 CSP), napadnutý rozsudok je zákonný, správny a odôvodnený v súlade s požiadavkami súdu vyššej inštancie a právnej normy a rozhodnutie v jeho napadnutej časti nevykazuje žiadne vady namietané žalobcom. Poukázal aj na nesprávnosť žalobcom navrhovaného postupu odvolacieho súdu vzhľadom na to, že vo veci už raz došlo k zrušeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie zo dňa 10.2.2022 sp. zn. 10C/45/2018 a odvolací súd bude konať a rozhodovať o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Vo veci by v prípade nesprávnosti napadnutého rozsudku nebol podľa názoru intervenienta dôvod na postup podľa § 389 CSP, ale na konanie podľa § 390 CSP. Žiadal, aby Krajský súd v Košiciach v súlade s § 387 ods. 1 CSP rozsudok v jeho napadnutej časti potvrdil a priznal intervenientovi na strane žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

15. Odvolací súd po preskúmaní podmienok prípustnosti odvolacieho konania zistil, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou osobou a smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné. Vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP, z hľadiska žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok je vo výroku II. vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. Podľa posúdenia odvolacieho súdu rozsudku súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani to, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo zistené spôsobom vyplývajúcim z

§ 185 a nasl. CSP, alebo že by súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

17. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci, než ako rozhodol súd prvej inštancie, ktorý svoje úvahy a skutkové a právne závery odôvodnil dostatočne presvedčivo, zhodnotil všetky dôkazy predložené na podporu tvrdení žalobkyne i žalovanej, uviedol, ktoré z nich považoval za preukázané, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a z akých právnych noriem pri rozhodnutí vychádzal, pričom tak žalobcovi ako aj žalovanej vytvoril všetky procesné podmienky, aby v priebehu sporu uplatnili a realizovali svoje procesné práva.

18. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. V danom prípade k zmene skutkového ani právneho stavu počas odvolacieho konania nedošlo, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie odkazuje, rovnako ako i na správne a zákonu zodpovedajúce dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP). So zreteľom na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie námietky, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o danom opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku preskúmavalo (por. napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07), preto bez toho, aby opakovane pre strany sporu známe skutočnosti, na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého výroku II. rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

20. V posudzovanom prípade žalobca odôvodnil odvolanie odvolacími dôvodmi uvedenými v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP, t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (písm. d/), že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (písm. e/), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (písm. f/), že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (písm. g/), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (písm. h/).

20.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade musí ísť o porušenie procesných práv, zabezpečujúcich spravodlivú a účinnú ochranu ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov a to tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

20.2. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP je daný vtedy, keď konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktorý dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie súdu.

20.3. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami sporu. Najmä nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré už boli preukázané iným spôsobom alebo sú založené na zhodnom tvrdení strán. Neúplné zistenie skutkového stavu je však odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonával stranou navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, avšak iba samotná okolnosť, že nevykonával dôkazy stranami navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana,

ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, súčasne označí dôkaz, ktorý, hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uvedie právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

20.4. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP a to vzhľadom na to, súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov sporových strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo ak súd opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov z úst strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti, dôležitosti, zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 a nasl. CSP.

20.5. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP je daný, ak zistený stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Uvedený odvolací dôvod nachádza uplatnenie najmä vtedy, ak strany sporu neboli náležitým spôsobom poučené o následkoch sudcovskej koncentrácie konania.

20.6. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

21. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a napadnutej časti rozsudku dospel k záveru, že tieto žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú v posudzovanom spore naplnené. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie potrebné na rozhodnutie a na základe všetkých skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo (§ 191 ods. 1 CSP) dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Za rozhodujúce považoval individuálne okolnosti prejednávanej veci, vychádzajúc súčasne z rozhodovacej praxe v obdobných veciach, s čím sa náležite a preskúmateľne vysporiadal v napadnutom rozsudku a svoj postup presvedčivo odôvodnil. Skutkové a právne závery súdu prvej inštancie nie sú svojvoľné, neudržateľné, ani prijaté v zrejmom omyle.

22. Žalobca jednotlivo (prehľadne a adresne) v odvolaní nevysvetlil či a prípadne v čom konkrétne sú podľa jeho názoru naplnené jednotlivé odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. Odôvodnenie podania odvolania z týchto odvolacích dôvodov nemožno z podaného odvolania vyabstrahovať, okrem odvolacej námietky nedostatkov riadneho odôvodnenia výroku II. rozsudku o zamietnutí žaloby na náhradu nemajetkovej ujmy v prevyšujúcej časti. Namietaná skutočnosť však neodôvodňuje podanie odvolania proti napadnutému rozsudku zo zvyšných dôvodov, t.j. podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f), g) a h) CSP. Odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný, t.j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd prihliadať nemôže. Výnimkou sú len procesné podmienky konania (§ 161 CSP), na ktoré odvolací súd prihliada, aj keď neboli v odvolaní uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP). Rozsah a dôvody, na základe ktorých sa rozhodnutie odvolaním napadá, môže žalobca ako odvolateľ meniť, modifikovať alebo dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty (§ 364 a § 380 ods. 1 CSP, NS SR sp. zn. 2Cdo/234/2013, 5Cdo/279/2010). Odvolací súd nezistil existenciu takých väd, ktoré sa týkajú procesných podmienok, ktoré by súdu bránili v prerokovaní veci v jej zostávajúcej časti nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, a tým naplnili niektorý z uvedených odvolacích dôvodov.

23. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalobca namieta výlučne domnelé nedostatky odôvodnenia rozhodnutia.

24. Absencia riadneho a presvedčivého odôvodnenia má za následok jeho nepreskúmateľnosť, čo zakladá tzv. inú vadu konania [§ 365 ods. 1 písm. d) CSP]. Uvedené závery vyplývajú aj zo zjednocujúceho stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, publikovaného pod R 2/2016.

25. Tvrdenie žalobcu, že súd riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa posúdenia odvolacieho súdu nemá oporu v odôvodnení relevantnej časti rozhodnutia prvoinštančného súdu.

26. Bezpochyby právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, čo jednoznačne vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (por. Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

27. Súdna prax sa ustálila aj v závere, že za nepreskúmateľné možno považovať také súdne rozhodnutie, z ktorého výroku nemožno zistiť, ako vlastne súd rozhodol, prípadne ktorého výrok je vnútorne rozporný. Pod tejto pojem ustálená judikatúra súdov zaraďuje i prípad, kedy nemožno rozoznať, čo je výrok a čo odôvodnenie, kto sú strany sporu a kto bol rozhodnutím zviazaný, ako i také rozhodnutie, v ktorom absentujú základné zákonné náležitosti, z ktorých nemožno zistiť, o akej veci bolo rozhodované alebo ako bolo rozhodnuté, ktorého výrok je v rozpore s odôvodnením, ktoré neobsahuje vôbec právne závery vyplývajúce z rozhodných skutkových okolností alebo ktorého dôvody nie sú vo vzťahu k výroku jednoznačné. Súdna prax je jednotná i v úsudku, že nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov je založená na nedostatku skutkových dôvodov, nie na dielčích nedostatkoch odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Za také vady možno považovať prípady, kedy súd oprel rozhodovacie dôvody o skutočnosti v spore nezisťované, prípadne zistené v rozpore so zákonom, prípadne kedy nie je zrejmé, či vôbec nejaké dôkazy boli v konaní vykonané.

28. O taký prípad sa v posudzovanej veci nejedná. Rozsudok v jeho preskúmvanej časti netrpí nedostatkom riadneho odôvodnenia, ktoré by malo za následok vznik takej vady konania, pre ktorú by bolo nutné bez ďalšieho pristúpiť k jeho kasácii.

29. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok je dostatočne zrozumiteľný a určitý a spĺňa predpoklady podľa § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia preskúmvaného rozsudku totiž vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej, v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, súd prvej inštancie tieto náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj vyhodnotil a dostatočným spôsobom sa vysporiadal s relevantnou argumentáciou strán sporu. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia je súd koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho dôvody podporujú záver judikovaný vo výrokovej časti rozhodnutia. Úvaha súdu o výške nemajetkovej ujmy žalobcu nie je svojvoľná a ani arbitrárna. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že strana sporu (žalobca) sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo svojvoľnosti súdneho rozhodnutia súdu (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 188/06).

30. Nemožno priznať opodstatnenosť odvolacej námietke žalobcu založenej na tvrdení, že z odôvodnenia mu nie je zrejmé, aké úvahy viedli súd k priznaniu nemajetkovej ujmy vo výške 3.500 eur, lebo priznanie tejto sumy podľa neho nevyplýva ani z bodu 59 a 60 odôvodnenia rozsudku. Podľa názoru odvolacieho súdu v bodoch 36 až 71 odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie podrobne, zrozumiteľne a dostatočným spôsobom ozrejmil svoj postup a úvahy, ktoré ho viedli k priznaniu nemajetkovej ujmy vo výške 3.500 eur a k zamietnutiu nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v prevyšujúcej časti. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že súd otázku primeranosti výšky nemajetkovej ujmy posudzoval aj

so zreteľom na rozhodovaciu prax v obdobných veciach, podľa ktorej súdy v konaniach o náhradu ujmy spôsobenej nezákonnou väzbou priznávali poškodeným odškodnenie v rozmedzí od 8,21 eur do 50 eur za 1 deň nezákonnej väzby (bod 59 odôvodnenia rozsudku). Na základe vykonaného dokazovania súd zároveň adekvátne posúdil, aký vplyv mala nezákonná väzba na život žalobcu. V tejto súvislosti dospel súd k záveru, že žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť vo všetkých ním nastolených aspektoch dopadu väzby, t.j. dopadu nielen na jeho osobnosť a súkromný život, ale i vo vzťahu k rodinnému a partnerskému životu, či k spoločnosti a v pracovnom uplatnení v súvislosti s vykonanou väzbou (bod 65 odôvodnenia rozsudku). Súd v bode 66 odôvodnenia rozsudku s ohľadom na rozhodovaciu prax náležite vysvetlil, aké individuálne okolnosti prejednávanej veci zohľadnil, najmä dĺžku trvania väzby, dopady trestného stíhania do osobnostnej sféry žalobcu, jeho prežívanie tohto obdobia, kedy žalobca počas väzby dospel k úvahám o samovražde, správanie sa jeho bezprostredného okolia k nemu, ako aj náročné podmienky výkonu väzby v súvislosti s trestným činom, za ktorý bol stíhaný a na základe všetkých skutočností priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 3.500 eur, t.j. 19,55 eur za deň väzby, ktorú žalobca vykonal v rozsahu 179 dní. Podľa posúdenia odvolacieho súdu súdom priznaná suma za deň väzby (19,55 eur) spadá do rozsahu odškodnenia, priznávaného v obdobných veciach, vychádzajúc z relevantnej rozhodovacej praxe (8,21 eur do 50 eur).

31. Z uvedeného je nutné urobiť záver, že súd pri posudzovaní otázky primeranosti výšky nemajetkovej ujmy žalobcu adekvátne zohľadnil rozhodovaciu prax a súčasne náležite vychádzal aj z individuálnych okolností sporu a svoje závery v tomto smere presvedčivo odôvodnil. Rešpektujúc záväzné pokyny odvolacieho súdu v rozsudku zo dňa 20.4.2023 sp. zn. 5Co/89/2022 pritom súd prvej inštancie opätovne posúdil nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy a dôsledne sa zaoberal otázkou príčinnej súvislosti medzi konaním štátu a vzniknutou nemajetkovou ujmovou žalobcu a taktiež výškou, resp. primeranosťou nemajetkovej ujmy, vrátane názoru v bode 32. rozhodnutia zo dňa 20.4.2023, podľa ktorého: „Odvolací súd pripomína, že žalobcu ťaží dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie, že predmetné nezákonné trestné stíhanie (väzba) bolo v priamej príčinnej súvislosti so žalobcom konkrétne špecifikovanou (konkretizovanou) ujmovou žalobcu, z ktorej odvodzuje výšku požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy uplatnenej v žalobe. Neexistencia tejto príčinnej súvislosti, resp. jej nepreukázanie, bude mať následne vplyv na stanovenie konečnej výšky požadovaného nároku. V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť napr. na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/280/2019, v ktorom riešil danú problematiku. Okrem toho súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy a pri ustálení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vezme na zreteľ tiež právne predpisy slovenského právneho poriadku upravujúce odškodnenie, závery v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS/432/2020 a tiež judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, pretože v opačnom prípade by sa dopustil odklonu od ustálenej praxe dovolacieho súdu v tejto otázke (por. napr. uznesenie NS SR sp.zn. 9Cdo/155/2020). V neposlednom rade súd pri určení výšky uplatneného nároku bude prihliadať aj na výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v porovnateľných prípadoch (por. napr. rozhodnutie NS SR sp.zn. 6Cdo/37/2012).“

32. Poukazom na uvedené je nutné urobiť záver, že v prejednávanom spore neboli preukázané žiadne zo žalobcom tvrdených pochybení, ktorému sa tak uplatnenými odvolacími námietkami spochybníť vecnú správnosť napadnutého zamietavého výroku rozsudku nepodarilo. Preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a akcesorickom výroku o trovách konania, správnosť ktorého žalobca v odvolaní nespochyboval.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania v odvolacom konaní procesne úspešnej žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP). Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal, preto mu náhrada trov odvolacieho konania nepatrí.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).